Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἀπριλίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 16

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 126.)

Τὸ ἑσπέρας, ὅταν ὁ κύριός του, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεμερίζετο τὸν κοιτῶνα, ἀπεκοιμήθη, ὁ Γωλτιέρος ἐσηκώθη χωρὶς θόρυβον, βιαστικός, ἔχωσεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Γκὺ μίαν σύντομον ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας τῷ ἔλεγε νὰ μὴν ἀνησυχήσῃ, καὶ τὸν ἐβεβαίωνε περὶ τῆς ταχείας του ἐπιστροφῆς, ἐγονάτισε πρὸ τῆς μεγάλης ἡγεμονικῆς κλίνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Γκὺ ἐκοιμᾶτο τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, παρεκάλεσε θερμῶς τὸν Θεὸν νὰ τὸν διαφυλάττῃ, καὶ ἔπειτα ἐξῆλθεν ἡσύχως.

Ὁ Καδοὺρ τὸν ἀνέμενε.

Σιωπηλός, ἤνοιξε τὴν βαρεῖαν ἐξώθυραν, ἡ ὁποία οὔτε κἂν ἔτριξε, διότι προτήτερα ἐφρόντισε νὰ τὴν λαδώσῃ καλά, ἀπέρυγε τὸν φρουρόν, καὶ διαπεράσας τὰς τάφρους, διηυθύνθη πρὸς τὰ ὀχυρώματα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἱππικόμου.

Ὁ Μαῦρος ἦτο ὁδηγὸς πολύτιμος. Οἱ μέλανες ὀφθαλμοί του, οἱ ἀστράπτοντες ὡς διαμάντια, ἐνόμιζες ὅτι διασχίζουν τὰ σκότη. Ἐμάντευε, προησθάνετο μακρόθεν κάθε φρουρόν, κάθε κίνδυνον, καὶ τοὺς ἀπέφευγεν ὅλους μ' ἐπιτηδειότητα, μ' εὐκινησίαν αἰλούρου, προστριβόμενος ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους.

Ὁ Γωλτιέρος ἐμιμεῖτο ὅλα του τὰ κινήματα, μὲ πάλλουσαν καρδίαν, τρέμων μὴ τοὺς ἐννοήσουν καὶ τοὺς συλλάβουν...

Τέλος, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τοῦ Καδοὺρ, κατενίκησαν ὅλα τὰ ἐμπόδια, διῆλθον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, καὶ τὰ χαράγματα ἔφθασαν εἰς τὴν «Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ», ὅπως ὠνομάζετο τὸ ἐλεεινὸν ἐκεῖνο πανδοχεῖον, τοῦ ὁποίου ἡ παλαιὰ καὶ βρυσκεπὴς στέγη ἔκλινε πρὸς τὸν ποταμόν, ποὺ ἐνόμιζες ὅτι θὰ πέσῃ μέσα.

Πρὶν κτυπήσουν, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ μία γυναῖκα ἐπαρουσιάσθη.

— Σὺ εἶσαι, Γιακουμῆ; ἠρώτησε μὲ ἀνησυχίαν.

Ἀλλ' ἐνιοήσασα ἀμέσως τὸ λάθος της:

— Ὤ, Θεέ μου! ἐψιθύρισε· μὰ πότε θὰ γυρίσῃ τελοσπάντων;

— Τὸν ἄνδρα σας περιμένετε, κυρία; ἠρώτησεν εὐγενῶς ὁ Γωλτιέρος.

— Ἄχ, ναί, παιδάκι μου. Ἔφυγε χθὲς τὸ πρωὶ γιὰ τὴ χώρα... Ἐγὼ δὲν ἤθελα... καὶ εἶχα δίκηο... Νά, ποὺ δὲν ἐφάνηκε ὡς τώρα... Πάει ὁ ἀνδρούλης μου! πάει!... Θὰ μοῦ τὸν ἐσκότωσαν χωρὶς ἄλλο!

— Ἦταν μόνος;

— Ὄχι· εἶχε μαζί του τὸ γυιὸ μιᾶς κυρίας, ποὺ κάθεται ἐδῶ 'στὸ ξενοδοχεῖό μας, 'στὸ διπλανὸ δωμάτιο...

— Καὶ πῶς εἶνε ὁ ἄνδρας σου; Δὲν σ' ἐρωτῶ ἀπὸ περιέργεια· μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν εἶδα, καὶ ἴσως ἠμπορέσω νὰ σοῦ δώσω πληροφορίας.

— Νάχῃς καλό, παιδάκι μου. Ὁ Γιακουμῆς μου, ὁ Μπάρμπα-Γιακουμῆς, καθὼς τονε λένε, γιατὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πειὸ γέρους ψαράδες τοῦ ποταμοῦ, εἶνε καμμιὰ ἑξηνταριὰ χρονῶν, σκυφτὸς λιγάκι, μὲ ἄσπρη γενειάδα...

— Χμ! αὐτὸς τάχα νὰ ἦταν;.. ἐψιθύρισεν ὁ Γωλτιέρος, ἐν ἀμφιβολίᾳ.

— Τὸν εἶδες;

— Μοῦ φαίνεται... Νὰ σε 'πῶ· μήπως εἶχε καμμιὰ παραγγελία, κανένα γράμμα;...

— Ναί, ναί.

— Γιὰ ποιόν;

Ἡ γυναῖκα ἐδίστασεν.

— Ὁμίλει θαρρετά!.. Ἤλθαμεν ἐπιτηδες ἐδῶ, γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν μας εἶπε τὴν ἀλήθεια. Ἴσως ἡ ζωή του κρέμεται τώρα ἀπὸ τὸ στόμα σου...

— Ἡ ζωή του;!.. Θεὲ καὶ Κύριε!.. Καλὰ λοιπόν· ὁ ἄνδρας μου ἐπῆγε 'στὴ Λίλλη μὲ τὸ γυιὸ τῆς κυρίας, ποὺ σας εἶπα, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν κόμητα Γκὺ τῆς Δαμπιέρρης.

— Αὐτὸς ἦταν! ἐψιθύρισεν ὁ Γωλτιέρος· ἡ δυς-

«Δέσποινα! εἶμαι πολὺ δυστυχής!» (Σελ. 134, στήλ. 6'.)

πιστία μου μὲ ἐγέλασε καλὰ νὰ πάθω ἀφ' οὗ φανταζωμαι αἰωνίως ἐχθρούς... Καὶ ἡ κυρία ; ἠρώτησε· εἰμπορῶ νὰ την ἰδῶ ;

— Μάλιστα· μιὰ στιγμὴ νὰ την εἰδοποιήσω.

Ἡ ξενοδόχος ἀνέβη τὴν ξυλίνην κλίμακα, τρίζουσαν ἐλεεινά, καὶ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

Ὁ Γωλτιέρος τὴν εἶχεν ἀκολουθήσῃ. Αἱ ὑποψίαι του ἀνεγεννήθησαν, καὶ στρίψας σιγὰ τὸ παλαιὸν μῆλον, ἐμισοάνοιξε τὴν θύραν.

Ὑπὸ τὸ κοκκινωπὸν φῶς ἑνὸς λύχνου, καπνίζοντος, εἶδε γυναῖκα καθημένην πλησίον τῆς τραπέζης, μὲ τὸ μέτωπον ἐντὸς τῆς παλάμης, καὶ ἔκπληκτος ἀνεγνώρισε τὴν δυστυχῆ ἐκείνην ὁδοιπόρον, τὴν ὁποίαν εἶχε περιποιηθῆ καθ' ὁδόν, παρὰ τὸ Ἀβινιών... Καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ κόπου, ἐκοιμᾶτο. Ὁ λύχνος ἐφώτιζεν ὁλόκληρον τὸ πρόσωπόν της· τὸ ὠχρόν, τὸ πλαισιούμενον ὑπὸ μαύρης κόμης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ δάκρυα εἶχον χαράξῃ τὰς αὐλακάς των.

Φαίνεται ὅτι ἔβλεπεν ὡραῖον ὄνειρον, διότι οὐράνιον μειδίαμα διέτειλε τὰ χείλη της καὶ ἐψιθύρισεν ἀσθενῶς :

— Γκύ ! παιδί μου !

Εὐλάβεια θρησκευτικὴ ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ νεαροῦ ἱπποκόμου· ἔκλινε τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς μητρὸς τοῦ Κυρίου του, καὶ κλείσας τὴν θύραν μετὰ προφυλάξεως :

— Ἂς μὴ τὴν ἐξυπνήσωμεν, εἶπε συγκεκινημένος· ἔμαθα ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω.

— Καὶ ὅμως δὲν θὰ τὴν ἐπείραζε, εἶπεν ἡ ξενοδόχος· ἀνησυχεῖ τόσο πολὺ ἡ δυστυχισμένη καὶ θέλει νὰ μάθῃ τί ἀπέγινε τὸ παιδί της...

— Θὰ περιμείνω ὥς νὰ ἐξυπνήσῃ, εἶπεν ὁ Γωλτιέρος.

Κατόπιν ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓν σημειωματάριον, ἔχάραξε ταχέως ὀλίγας λέξεις, ἀπέκοψε τὸ φύλλον καὶ το ἔδωσεν εἰς τὸν δοῦλον, ὁ ὁποῖος ἀνέμενεν ἀκίνητος τὰς διαταγάς του.

— Πάρε, Καδούρ, αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ δόσε το εἰς τὸν αὐθέντη σου το ἐμπιστεύομαι.

Ὁ βωβὸς ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Γωλτιέρου, τὴν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του —δεῖγμα ὑποταγῆς,—καὶ κρύψας τὴν σημείωσιν εἰς μίαν πτυχὴν τῆς ζώνης του, ἀπῆλθε δρομαῖος. Τότε ὁ Γωλτιέρος, καθησυχάσας ὀλίγον, ἀπεφάσισε νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς νυκτός, καὶ ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Οὐγονέτου, ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Ἐξύπνησεν ἀργά, ἐσηκώθη γρήγορα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν, ὅπου τὸν ἀνέμενε τὸ πρόγευμα : ὡραία χορτόσουπα, ἀχνίζουσα εἰς τὸ πινάκιον.

Ἡτοιμάζετο νὰ τὴν ἀπολαύσῃ, ὅταν ἡ θύρα ἠνοίχθη δειλῶς καὶ φωνὴ κλαυθμηρὰ ἀντήχησε, ζητοῦσα «ἕνα κομμάτι ψωμί, γιὰ ἐλεημοσύνη.»

— Φύγε γρήγορα ἀπ' ἐδῶ, γρηᾶ στρίγλα, μάγισσα τοῦ διαβόλου ! ἐφώναξεν ἡ ξενοδόχος, ἐξερεθισθεῖσα.

Ἀλλ' ὁ Γωλτιέρος, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπέφερε ποτὲ νὰ κακομεταχειρίζωνται τοὺς πτωχοὺς, εἶπε :

— Σὲ παρακαλῶ, δόσε της ἕνα πιάτο σοῦπα. Σοῦ το πληρώνω.

— Δὲν ἔχει ἄλλη.

— Τότε θὰ της δώσω τὸ δικό μου, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ νεαρὸς ἱπποκόμος, καὶ ἐσηκώθη. Ἔλα, μάνα μου, ἔμβα μέσα, κάθησε καὶ φάγε.

Ἡ γραῖα ἐπαίτις ἐπλησίασε διστάζουσα, ψιθυρίζουσα λέξεις εὐχαριστίας. Ἀλλ' ἔξαφνα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, καὶ καταφιλοῦσα τὰς χεῖρας τοῦ Γωλτιέρου, μεθ' ὅλην του τὴν ἀντίστασιν :

— Ὁ σωτῆράς μου ! ἐφώναζεν· ὁ σωτῆρας τοῦ Μίκα !

Γηραιὸς κόραξ, μαθημένος ὅλος, ἀφῆκε τὸν ὦμον τῆς γραίας καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἐκπλήκτου ἱππικόμου.

Ἐπὶ τέλους ἡ ἀναγνώρισις ἔγινεν ἐκατέρωθεν, καὶ ἐν ᾧ ἡ Γύφτισσα ἡτοιμάζετο νὰ προγευματίσῃ δι' ἐξόδων τοῦ πρώην «Ἱππότου τοῦ Κόρακος», ὁ τελευταῖος οὗτος προσεκλήθη ἐπάνω, ἐν μέρους τῆς δεσποίνης Μαργαρίτας.

Τὸν ἀνέμενεν ὀρθία, καὶ μόλις τὸν εἶδε, δι' ἀκατανικήτου ὁρμεμφύτου κινήματος, ἔσπευσε πρὸς αὐτόν, κράζουσα :

— Σεῖς ὀνομάζεσθε Γκύ ;

— Ὄχι, Δέσποινα, ὀνομάζομαι Γωλτιέρος, ἀπεκρίθη ὁ ἱππικόμος, ὑποκλινόμενος βαθύτατα.

— Ἀλήθεια... μοῦ το εἶπαν.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τοῦ νεανίσκου, ἀκινήτου ἐνώπιόν της.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου ; ἠρώτησεν ἐπιτέλους.

— Ἀπόψε θὰ εἶνε εἰς τὰς ἀγκάλας σας, Δέσποινα.

— Καὶ πῶς ; σκοπεύει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν ; Θὰ ἦτο μεγάλη τρέλα !

— Ἀλλά... δὲν τὸν ἐδιατάξατε νὰ το κάμῃ ;

— Ἐγώ ; !

— Ὁ Οὐγονέτος λοιπὸν δὲν ἦρχετο ἐκ μέρους σας ;

— Βεβαίως. Ἀλλὰ τὸν ἐπεφόρτισα ἁπλῶς νὰ συνενοηθῇ μὲ τὸν υἱόν μου καὶ μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Λίλλης, διὰ νὰ εὑρεθῇ κανένας τρόπος νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν πόλιν.

— Ὦ, νὰ τὰ προαισθήματά μου !.. ἐψιθύρισεν ὁ Γωλτιέρος, συντετριμμένος.

Καὶ γονυπετήσας ἐνώπιον τῆς κομήσσης :

— Συγχωρήσατέ με, Δέσποινα ! εἶμαι πολὺ δυστυχής ! ἠθέλησα νὰ σώσω τὸν κύριόν μου, καὶ τὸν κατέστρεψα !

Καὶ τῇ διηγήθη τοὺς φόβους του, τὰς ὑποψίας του· πῶς εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ ὡς πρόσκοπος, διὰ νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ ἀλιεύς, καὶ πῶς, ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὰς συμπτώσεις, ἀπὸ τὰ προσχήματα, ἔγραψεν εἰς τὸν νεαρὸν κόμητα νὰ ἔλθῃ ἀφόβως.

Ἡ Μαργαρίτα ἤκουεν, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της.

Ἡ ἄφωνος ἐκείνη θλῖψις συνεκίνησε τὸν δυστυχῆ Γωλτιέρον, ὅσον δὲν θὰ τὸν συνεκίνουν μομφαὶ καὶ ἐπιπλήξεις.

— Μὴ κλαίετε, Δέσποινα, σᾶς ἐξορκίζω ! ἀνέκραξε μὲ ὁρμήν. Ἔκαμα τὸ κακόν, ἀλλ' ἠμπορῶ νὰ το ἐπανορθώσω· θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Λίλλην, διὰ πάσης θυσίας, καὶ θὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριόν μου

— Ὄχι, θὰ κινδυνεύσετε ἀνωφελῶς...

— Τί πειράζει ! ἐγώ, Δέσποινα, δὲν ἔχω μητέρα...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Σφρατιῶται πολυπληθεῖς ἐπρόβαλαν ἔξαφνα ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ δρομίσκου, καὶ περιεκύκλωσαν τὸ πανδοχεῖον.

—Πολὺ ἀργά ! ἐψιθύρισεν ἡ κόμησσα.

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε, Δέσποινα, εἶπεν ὁ Γωλτιέρος, καὶ προπάντων, ὅτι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ, μὴ παρουσιασθῆτε.

Κατῆλθε δρομαῖος τὴν κλίμακα, ἔρριψε μίαν διαταγὴν εἰς τὴν ξενοδόχον, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς Γύφτισσας, μετὰ τῆς ὁποίας ἀντήλλαξεν ἐν σπουδῇ ὀλίγας λέξεις.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοίχθη διὰ τῆς βίας, καὶ εἰσωρμήσαντες οἱ στρατιῶται, τὸν συνέλαβον καὶ τον ἐδέσμευσαν, μεθ' ὅλην του τὴν ἀντίστασιν.

— Σὺ εἶσαι ὁ αὐτοκαλούμενος Γκὺ τῆς Δαμπιέρρης, ὁ δῆθεν κόμης τῆς Φλάνδρας ; ἠρώτησε τραχέως ὁ λοχαγός, ἀναγνωρίσας τὰ φλαμανδικὰ σήματα, χαραγμένα ἐπὶ τοῦ ξίφους τοῦ ἱππικόμου.

Ὁ Γωλτιέρος ἔσχεν ἔμπνευσιν αἰφνιδίαν :

— Μάλιστα ! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως.

Ἡ Γύφτισσα ἀφῆκεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως :

— Ὁ Γκὺ τῆς Δαμπιέρρης !.. ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε, τὸν ξεύρω ἐγώ... ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως, ἀτενίζουσα τὸν νεανίσκον.

— Αὐτὸ λέγεται κελεποῦρι μιὰ φορά! εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, τρίβων τας χεῖρας. Ἔμπρος τώρα, δρόμο !

Ἐξῆλθον. Ὁ αἰχμάλωτος ἐβάδιζεν ἐν τῷ μέσῳ διπλοῦ στοίχου στρατιωτῶν, καὶ μετ' ὀλίγον ἠφανίσθη.

— Ὁ Γκὺ ἐσώθη ! Σὲ λίγο θὰ εἶνε 'στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, ἐσκέπτετο ὁ πιστὸς ἱππικόμος.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα, τρέμουσα, μὲ τὸ μέτωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου, ἐψιθύριζεν :

— Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ τον κρατήσω, νὰ τον σώσω.. Ἀλλὰ τότε θὰ παρέδιδα τὸν υἱόν μου... Ὄχι, δὲν θέλω... καὶ ὅμως !

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΑΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΟΠΩΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ

Δύο φίλοι ἔτρωγαν 'στὸ ἴδιο ταψί.

Πεῖ φαγᾶς ὁ ἕνας, ἐτελείωσε γρήγορα - γρήγορα ὅσο φαγὶ ἦταν ἔμπρός του, καὶ ἄρχισε νὰ βλέπῃ μὲ πόθο τὸ φαγὶ ποῦ ἦταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του.

Τί καλὰ ἂν ἠμποροῦσε νὰ γυρίσῃ λιγάκι τὸ ταψί !..

Ἀλλὰ πῶς νὰ το κάμῃ μὲ τρόπο, χωρὶς νὰ το καταλάβῃ ὁ ἄλλος ; Δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν λαιμαργία του καὶ τὴν πλεονεξία του, μιὰ ποῦ εἶχε φάγῃ ὅλο τὸ μερδικό του.

Ἐπῆρε λοιπὸν ἕνα ὕφος σκεπτικό, μελαγχολικό, ἐκάρφωσε τὰ μάτιά του 'στὸν ἀέρα καὶ ἔκαμε τάχα ὅτι φιλοσοφεῖ διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου.

— Ὦ, φίλε μου ! ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ κόσμος ὅλο γυρίζει... νά, ἔτσι γυρίζει ὁ κόσμος !

Καὶ μὲ τὸ λόγο, ἔπιασε τὸ ταψὶ καὶ το ἐγύρισε.

Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐκατάλαβε ἀμέσως τί σκοπὸ εἶχε ἡ ἐξαφνικὴ ἐκείνη φιλοσοφία, ἐπῆρε τὸ ἴδιο ὕφος, καὶ γυρίζωντας πάλι τὸ ταψὶ ὅπω; ἦταν, εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ ἀπὸ τότε ἔμειναν παροιμιώδη :

— Ἔγνοια σου τώρα ! ἂς τὸν κόσμ' ὅπως βρίσκεται !

ΣΑΥΡΑ

(Μῦθος Αἰσώπου.)

Λέγουν, ὅτι μιὰ γουστέρα
Ἐκινδύνευσε νὰ σκάσῃ,
Θέλωντας, καλὰ καὶ σώνει
Μάκρος τοῦ φειδιοῦ νὰ φθάσῃ.
Κἄτι τέτοιο θέλεις πάθῃ
Τόσος - δὰ μικρὲς σὰν ἤσαι,
Τοὺς τρανοὺς, καὶ τοὺς μεγάλους,
Ὅταν πρώτιμα μιμῆσαι.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΣΠΙΘΑ

Εἴδατε ποτὲ σας σπίθα κατάμαυρη ;

Ἐγὼ εἶδα. Ἦτο μία ζωηρή, ἀεικίνητη, ἔξυπνη, μαλλιαρή, μαύρη, μικρούλα... σκυλίτσα. Καὶ τὴν ἔλεγαν Σπίθα. Δὲν σου ἐνθυμίζε τὸ χρῶμα τῆς σπίθας, παρὰ μόνον ὅταν ἔβγαζε τὴν κατακόκκινη γλωσσίτσα της, γρήγορα-γρήγορα, καὶ ἔγλυφε τὸ χέρι ἢ τὸ χεράκι ποὺ την ἐχάδευεν. Ἀλήθεια, καὶ τὰ μάτια της τὰ κατάμαυρα ἔπετοῦσαν σπίθες Ἀλλὰ τὸ ὄνομά της ἐδικαιολογοῦσε προπάντων ἡ ζωηρότης, ἡ εὐκινησία καὶ ἡ νοημοσύνη της.

Ὁ κύριός της τὴν ἀγαποῦσε, ἡ κυρία της τὴν ἐλάτρευεν, ἡ Ἑλενίτσα, ἡ κόρη των, ἐτρελαίνετο διὰ τὴν Σπίθαν. Ἀκόμη καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἐθεωροῦτο τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ ὡς προσωπικοὺς ἐχθρούς της, τὴν Σπίθαν—παράξενο πρᾶγμα,—τὴν ὑπέφερε καὶ δὲν την ἐκτυποῦτε ποτέ. Τελοσπάντων δὲν ὑπῆρχε πλέον εὐτυχισμένο σκυλὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶχε χάδια, γλυκόλογα, φαγητά, μπισκότα, γλυκίσματα, κρεβατάκι καὶ φορέματα. Μάλιστα, καὶ φορέματα. Διότι, ἂν τὸν χειμῶνα τῆς ἐφοροῦσαν ἕνα σταχτὶ ἐπανωφοράκι μὲ κόκκινα κλαδιὰ καὶ μὲ χρυσᾶ κουδουνάκια, τὸ καλοκαῖρι τὴν ἄφιναν μὲ τὸν ὡραῖο πέτσινο λσιμοδέτη καὶ μὲ τὸ κατάμαυρο γυαλιστερὸ μαλλί της, ποῦ ἦτο ἡ καλλίτερη γούνα τοῦ κόσμου. Καὶ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθεια ; Ἐμένα μοῦ ἄρεσε περισσότερο τὸ καλοκαῖρι, παρὰ τὸν χειμῶνα

Ὅπως κάθε σκυλάκι ἢ κάθε παιδάκι, εἶχε καὶ ἡ Σπίθα— μὴ νομίσετε,— τὰ ἐλαττώματά της. Καὶ τὸ μεγαλήτερο ἀπ' ὅλα της, ἦτον ὁ φόβος. Μὰ τί φοβητσιάρα ! δὲν περιγράφεται ! Μὲ τὸ παραμικρὸ ἐτρόμαζε, ἐτινάζετο, ἐγίνετο ἔξω φρενῶν. Ἔξαφνα ὁ ἀέρας νὰ ἔκλεινε τὴν θύρα μὲ κρότο, ἡ Σπίθα θὰ ἐπηδοῦσεν ὡς τὸ ταβάνι. Φαντασθῆτε τώρα τί ἔκαμνε, ἂν ἄκουε μουσική, ἢ ἂν ἔβλεπε νὰ περνᾷ ἱππικὸν ἢ σιδηρόδρομος ! Καὶ 'στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας της νὰ εὑρίσκετο τότε, ἤθελε νὰ πεταχθῇ καὶ νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ... Μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν ἐκρατοῦσαν.

Καὶ ὅμως, ὅταν ἔβλεπε τοὺς κυρίους της νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ ἔξω, ἔκαμνε σὰν τρελὴ ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἐτρελαίνετο γιὰ περίπατο, μ' ὅλα τὰ φοβερὰ ποῦ ἐκινδύνευε νὰπαντήσῃ... Μάλιστα εἶχε κ' ἕνα παράξενον ἰδίωμα. Κατέβαινε πρώτη, ἔφθανεν ὡς τὴν ἐξώθυρα, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπερίμενε, κουνῶντας τὴν οὐρά της, καὶ δὲν ἔβγαινε, παρὰ ἀφ' οὗ ἔβγαιναν οἱ κύριοί της. Ἡ Ἑλενίτσα ἦτο κατενθουσιασμένη μὲ αὐτό, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Σπίθα τὸ ἔκαμνεν ἀπὸ εὐγένειαν. Ἀλλὰ ὄχι, καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμνεν ἀπὸ ὑπερβολικὸν φόβον. Δὲν ἐταλμοῦσε νὰ ἔβγῃ εἰς τὸν δρόμον μόνη της· νά !

Δέν σας λέγω πόσα ἔκαμαν διὰ νὰ της κόψουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Τίποτα ! ἡ Σπίθα ἦτον ἀδιόρθωτη. Ἐδοκίμασαν νὰ την μάθουν τοὐλάχιστον νὰ μὴ φεύγῃ, νὰ την πείσουν ὅτι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου τὸ καλλίτερο ἦτον νὰ μένῃ 'στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας της. Οὔτε αὐτό ! Ἡ Σπίθα δὲν ἐννοοῦσε παρὰ νὰ τρομάξῃ, καὶ ὅταν ἐτρόμαζε, νὰ πεταχθῇ, νὰ πάρῃ τῶν ματιῶν της, νὰ φύγῃ...

Μίαν Κυριακήν, ἡ οἰκογένεια ἐπῆγε περίπατο κατὰ τὰ Πατήσια. Ὡραία βραδυὰ ἀνοιξιάτικη. Ἐγίνοντο τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς νέου Ζαχαροπλαστείου, καὶ εἶχε μεγάλην κίνησιν εἰς τὸν δρόμον αὐτόν. Ἡ Σπίθα, μὲ τὸ σταχτὶ ἐπανωφοράκι τὸ κουδουνᾶτο, ἐπεριπατοῦσε ζαρωμένη κοντὰ εἰς τὰ πόδια τῶν κυρίων της. Ἡ Ἑλενίτσα ἐκρατοῦσε τὴν ἀλυσίδα της.

Ὅσῳ ἐπλησίαζαν εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον, ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος ἐμεγάλωναν, καὶ ἡ Σπίθα ἔδειχνε σημεῖα μεγάλης ἀνησυχίας. Ἐκύτταζε τοὺς κυρίους της, σὰν νὰ τους ἔλεγε : «Ποῦ μὲ πᾶτε ἐδῶ ; Δὲν μ' ἀρέσει ἐδῶ.. Φοβοῦμαι μὴν ἔβγουν θεριά.» Καὶ ἐσταματοῦσε κάθε τόσον. Ἀλλὰ ἡ Ἑλενίτσα, ἡ ὁποία εἶχε τὸν νοῦν της εἰς τὰ ἐγκαίνια, δὲν ἐπρόσεχε πολὺ τὰ σκέρτσα τῆς Σπίθας, καὶ ἐτραβοῦσε ἴσια τὸν δρόμον της, τὴν ἀλυσίδα... καὶ τὴν Σπίθα.

Σὲ λίγο, ἔφθασαν εἰς ἕνα μέρος, ποῦ ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον, μόλις ἠμποροῦσαν νὰ προχωροῦν μὲ μικρὰ βήματα.

Ἔξαφνα καταφθάνουν μὲ βοὴ καὶ μὲ σφυρίγματα, τρία-τέσσαρα βαγόνια τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου, τὸ ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, γεμάτα.

Ἡ Σπίθα ἄρχισε νὰ τρομάζῃ, καὶ ἐσταμάτησεν. Ἐσυλλογίζετο τί δρόμον νὰ πάρῃ ἂν τὸ κακὸν ἐγίνετο ἀνυπόφορον, ὅταν, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ μπάντα, ποῦ ἦτον ἀπέξω ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον, ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ πλέον θορυβῶδες καὶ φοβερὸν ἐμβατήριον. Μπαμμπούμ ! ἡ γρανκάσσα· τζαγκ - τζούγκ ! τὰ πιάτα ξεκούφαμα σωστόν.

Καὶ μόλις εἶχαν ἀντηχήσῃ ἡ πρῶτες νότες, νὰ μία λάμψις φρικτή, σὰν νὰ ἔπιπτε κεραυνός, καὶ ἀμέσως ἀκούονται κάτι σπαρακτικὰ καὶ τρομερὰ τσ... τσ... τσ... τσ... φσσσ.... φσσσ.... μπαμμπάμ ! μπουμ-μπούμ ! .... φσσσ ! .. Βροχὴ ἀπὸ σπίθες, ἀστραπὲς κόκκινες, πράσινες, κίτρινες... βροντές, κακό...

Ἦτον πυροτέχνημα.

Ἀλλὰ ἡ δυστυχισμένη ἡ Σπίθα ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Τῆς ἐφάνη ὅτι ὁ κομήτης τοῦ Βιέλα συνεκρούσθη μὲ τὴν Γῆν, καὶ ὅτι ἡ καταστροφὴ ἤρχιζεν ἀπὸ τὰ Πατήσια...

Καὶ τὸ βάζει 'στὰ πόδια...

Μὲ τὴν ὁρμὴν ποῦ ἔδωκεν, ἡ ἀλυσίδα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἑλενίτσας,

καὶ πρὶν προφθάσουν οἱ κύριοί της νὰ συνέλθουν, νάντιληφθοῦν ὅτι τρομάζει καὶ φεύγει, ἡ Σπίθα ἦτο μακρυά, πολὺ μακρυά.

— Σπίθα! . . . Σπίθα! . . . τῆς φωνάζουν.

Ἀλλὰ ποῦ νἀκουσθοῦν μέσα εἰς τὴν παραζάλην ἐκείνην, ποῦ νὰ τὴν ἰδοῦν μέσα εἰς τόσον κόσμον!

Γυρίζουν ὀπίσω, κυττάζουν, σφυρίζουν, ἐρωτοῦν, δεξιὰ ἀριστερά, παντοῦ. . . . Τίποτε.

Πάει ἡ Σπίθα, ἄφαντη!

* * *

Ἡ Σπίθα ἔτρεχεν, ἔτρεχε σὰν τρελλή. Ποῦ ἐπήγαινε; Κ' ἐκείνη δὲν ἤξευρεν. Ἐπέρασε δρόμους, ἐπέρασε πλατεῖες, ἐπέρασε στενά, καὶ ἔτρεχεν, ἀκόμη ἔτρεχεν. Οἱ κρότοι τὴν ἐκυνηγοῦσαν Τόσο διάστημα εἶχε τρέξει, καὶ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ σταματήσῃ, ὅταν αἰσθάνεται ὅτι κάτι τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ πίσω. Γυρίζει, καὶ βλέπει ἕνα παιδί, πού της εἶχε πατήσει τὴν ἀλυσίδα.

Καὶ τὸ παιδὶ ἔτρεξε κοὶ τὴν ἐκῆρε 'στὴν ἀγκαλιά του.

Τότε μόνον ἠσύχασε λιγάκι καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ μεγάλος κίνδυνος εἶχε περάσει. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ὁλωσδιόλου ἔρημον καὶ σκοτεινόν, καὶ ἥσυχον. Μία συνοικία ἄγνωστη ὁλωσδιόλου εἰς τὴν Σπίθαν, -ἡ Βάθεια.

Τὸ παιδὶ τὴν ἐπῆρεν εἰς τὸ σπίτι του, ἕνα σπιτάκι πολὺ μικρό, πολὺ πτωχικό. Τῆς ἔδωσεν ἀμέσως νερὸ καὶ ψωμί. Ἐκείνη ἤπιεν ὀλίγο νερό, ἀλλὰ τὸ ψωμὶ δὲν το ἄγγιξε. Πρῶτον δὲν εἶχε καθόλου ὄρεξι, ἔπειτα ψωμὶ δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ τρώγῃ ποτέ. Ὁπωσδήποτε εὐχαρίστησε μὲ δύο-τρία κουνήματα τῆς οὐρᾶς τὸ παιδί, καὶ το ἐκύτταξε μὲ ἱκετευτικὸν βλέμμα, ὡς νὰ του ἔλεγεν ὅτι ἦτο πειὰ καιρὸς νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ σπίτι της. Εἶχε μεγάλην ἀγωνίαν νὰ ἰδῇ τοὺς κυρίους της. Τάχα ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν καταστροφήν; θὰ τους εὕρισκε ζωντανούς;

Τὸ παιδὶ ὅμως δὲν εἶχε κανένα τέτοιο σκοπό. Ἀπεναντίας ἐννοοῦσε νὰ κρατήσῃ τὴν Σπίθαν εἰς τὸ σπίτι του γιὰ πάντα, νὰ τὴν κάμῃ δική του. Δὲν ἦτο, βλέπετε, ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ δίδουν ὀπίσω τὸ ξένο πρᾶγμα, ὅταν το εὑρίσκουν κατὰ τύχην. . .

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων
Καὶ τὰ ἤθη τὰ χρηστά,
Τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων
Καὶ τὸ σέβας ἀποκτᾷ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΩΝ

Κλαίεται ὁ νεκρός, καὶ οἱ οἰκεῖοί του τὸν περιστοιχίζουν. Ὁ κυριώτερος ἐκ τούτων, ὁ πατήρ, ἢ ὁ σύζυγος, ἢ ὁ ἀδελφός, τῷ θλίβει τὴν χεῖρα εἰς αἰώνιον ἀποχαιρετισμόν, οἱ δὲ ἄλλοι στέκονται καὶ τὸν βλέπουν μὲ λύπην. Αὐτὴ εἶνε ἡ συνηθεστέρα παράστασις τῶν ἀναγλύφων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὰ ἐπιτύμβια ἀγγεῖα, τὰς στήλας καὶ τὰ ναΐδοσχημα μνημεῖα.

Ἄλλοτε ὅμως ἡ παράστασις διαφέρει. Ὑπάρχουν πλεῖσται σκηναὶ ἀποχαιρετισμοῦ ἄνευ χειραψίας. Παραδείγματος χάριν, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 869 ἐπιτύμβιον, — τὸ ἀριστούργημα τῶν ἐπιτυμβίων, — ὁ ἀποθανὼν νεανίας παρίσταται ὄρθιος, ἀπέναντι δὲ αὐτοῦ ὁ γέρων πατήρ του, ὄρθιος ἐπίσης καὶ στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας, μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τοῦ πώγωνος, προσβλέπει τὸν ἀγαπητόν του υἱόν μ' ἔκφρασιν ὑπερτάτης θλίψεως. Τὴν σκηνὴν συμπληρόνει ὁ πιστὸς κύων τοῦ νεανίου ὄπισθέν του ρινηλατῶν, καὶ κάτω ὁ μικρός του δοῦλος καθήμενος, καλύπτων τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν καὶ θρηνῶν πικρῶς τὸν θάνατον τοῦ κυρίου του. Ὁ νεανίας εἶνε γυμνός, μὲ ἰδανικὴν μορφήν, μὲ θαυμασίαν διάπλασιν σώματος, μὲ τελείαν ἐπεξεργασίαν. Ἐν γένει ἡ ζωηρότης, ἡ ἀκρίβεια, ἡ ἀλήθεια, ἡ τέχνη τοῦ ἀθηναϊκοῦ τούτου ἀναγλύφου καταπλήσσει τὸν θεατήν.

Παραστάσεις τοῦ αὐτοῦ τύπου ὑπάρχουν πολλαί. Μάλιστα τὸ ὑπ' ἀριθ. 871 ἐπιτύμβιον εἶνε πιστὴ ἀντιγραφὴ τοῦ προηγουμένου, ἀλλὰ πολὺ κατώτερον κατὰ τὴν τέχνην.

Παρατηρήσατε τώρα τὸ ἀνάγλυφον, τὸ ὁποῖον κοσμεῖ τὸ ἀρχικὸν τοῦ ἄρθρου τούτου. Ἐπὶ τοῦ ναϊδοσχήμου ἐπιτυμβίου, ἡ νεκρὰ παρίσταται καθημένη, καὶ ἀπέναντι ἡ θεραπαινὶς τῇ παρουσιάζει τὸ κυτίον, (πυξίδα), τὸ περιέχον τὰ πολύτιμά της κοσμήματα. Εἶνε μία σκηνὴ τοῦ καθημερινοῦ βίου τοῦ γυναικωνίτου, καὶ αὐτὴν ὁ καλλιτέχνης ἠθέλησε νἀπεικονίσῃ ἐπὶ τοῦ μνημείου. Τὴν ἀπαντῶμεν ὁμοίαν ἢ μὲ παραλλαγάς, εἰς πλεῖστα ἐπιτύμβια. Ἄλλοτε ἡ κυρία βυθίζει τὴν χεῖρα εἰς τὸ κυτίον καὶ ἀνασύρει ἐξ αὐτοῦ ἓν κόσμημα· ἄλλοτε ἡ θεραπαινίς, εἰς σκηνὰς ἐκ πολλῶν προσώπων, διακρίνεται εἰς τὸ βάθος, κρατοῦσα ἁπλῶς τὸ κυτίον· ἄλλοτε, γοναιτιστή, προσαρμόζει τὰ σανδάλια τῆς κυρίας της.

Ἡ παράστασις τοῦ ὑπ' 749 ἐπιτυμβίου εἶνε μοναδική.

Ἡ ἀποθανοῦσα, — Πλαγγὼν Τολμίδου Πλαταιὴς, — εἰκονίζεται κατ' αὐτὴν τὴν σπαρακτικὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου της. Τὴν περιστοιχίζουν δύο ἄλλαι γυναῖκες, ἡ θεραπαινὶς καὶ ἡ μήτηρ της, ἡ ὁποία τὴν ὑποστηρίζει, καταπίπτουσαν ἐκ τῆς ἕδρας της. Ὄπισθεν τῆς μητρὸς, ὁ πατήρ, ὁ γέρων Τολμίδης, ἵσταται θρηνῶν. Σκηνὴν τόσῳ πένθιμον δὲν θὰ ἴδῃ τις εἰς κανὲν ἄλλο ἐπιτύμβιον. Εἶνε μία ἐξαίρεσις αὐτή. Ὁ γλυκύς, ὁ ἥρεμος, ὁ γαλήνιος χαρακτὴρ τῶν ἑλληνικῶν ἐπιτυμβίων, μόνον ἀπὸ τὸ μάρμαρον τοῦτο λείπει.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν περίφημον στήλην τοῦ Ἀριστείωνος, τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσαμεν εἰς τὴν Ἀρχαϊκὴν Αἴθουσαν Ἐπιτύμβια τοιούτου τύπου ὑπάρχουν κ' ἐδῶ ἀρκετά· π. χ. ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 735 ἐπιτύμβιος στήλη, ἐφ' ἧς παρίσταται ὄρθιος ἀνὴρ πωγωνοφόρος, προβάλλων τὸν δεξιὸν πόδα· ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 742, εἰκονίζουσα νεανίαν ὡραιότατον, κρατοῦντα στλεγγίδα (ξύστραν) καὶ μικρὰν λήκυθον ἐλαίου, δι' οὗ ἤλειφε τὸ σῶμα εἰς τὴν παλαίστραν· ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 741, μὲ νεανίαν ἐπίσης φέροντα πέτασον καὶ κρατοῦντα λαγιδέα, καὶ ἄλλαι πολλαί. Ἡ τελευταία αὕτη ἔχει τοῦτο τὸ χαρακτηριστικόν, ὅτι ἐπὶ τοῦ λαγιδέως διακρίνονται τρεῖς γραμμαὶ δισταυρωμέναι χιαστὶ καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ μονόγραμμα Ι. Χ. ἤτοι Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ ἀνάγλυφον εἶνε παλαιόν, τοῦ Ε' αἰῶνος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔγινε χρῆσις αὐτοῦ μεταγενεστέρα ὑπὸ χριστιανῶν. Τίς εἶδε ποῖος προσήλυτος τῆς νέας πίστεως, κατὰ τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ χριστιανισμὸς ἐξεθρόνιζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν εἰδωλολατρείαν, ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ τούτου μνημείου τὸ ἔμβλημα τοῦ Θεανθρώπου καὶ τό ἔστησεν ἐπὶ τάφου χριστιανοῦ, κοιμηθέντος ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου!..

Ἐν γένει, τὰ ἀνάγλυφα τὰ παριστῶντα μόνον τὸν νεκρόν, ἄνευ ἀκολουθίας συγγενῶν, εἶνε συχνότατα. Ὑπάρχουν γυναῖκες, ἱέρειαι, νεανίσκοι, ἀθληταί, πολεμισταί, κυνηγοί, ναῦται, κτλ. ἕκαστος μὲ τὰ ἐμβλήματα τῆς ἰδιότητός του, τοῦ ἐπαγγέλματός του, μὲ τὰ προσφιλῆ του ἀντικείμενα, μὲ τὰ ἀγαπητά του ζῷα. Ἡ ποικιλία εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε θὰ ἤθελα πολὺν καιρὸν διὰ νὰ σας δώσω ἰδέαν περὶ αὐτῆς, ἔστω καὶ μὲ γενικὰς γραμμάς, ὅπως ἔκαμα μέχρι τοῦδε. Οὕτω διερχόμεθα καὶ τὰς πέντε αἰθούσας τῶν ἐπιτυμβίων ἀναγλύφων, — ἐκ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, οὔτε τὰ κυριώτερα δὲν ἐσημειώσαμεν, — καὶ σταματῶμεν εἰς τὴν ἕκτην, εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν Σαρκοφάγων, — ἐκτάκτου τῳόντι μεγαλοπρεπείας.

Οἱ σαρκοφάγοι εἶνε μαρμάρινοι λάρνακες, — ἄλλαι μεγάλαι, ἄλλαι μικρότεραι, — μὲ κάλυμμα ἰδιαίτερον, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐτίθεντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Ἡ χρῆσις τῶν σαρκοφάγων εἶνε μεταγενεστέρα, εἰσαχθεῖσα κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους. Ἐπὶ τῶν κυρίων προσόψεων τῶν λαρνάκων τούτων παρίστανται συνήθως σκηναὶ ἐκ τῆς μυθολογίας, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων διάφορα κοσμήματα καὶ ἐμβλήματα, γρῦπες, λέοντες, ταῦροι, κτλ.

Οἱ σπουδαιότεροι τῶν σαρκοφάγων εἶνε ὁ ὑπ' ἀρ. 1186 καὶ ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1189 Ἐπὶ τοῦ πρώτου παρίσταται ἡ θήρα τοῦ καλυδωνίου Κάπρου, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἡ ἁρπαγὴ τοῦ Παλλαδίου ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁ πρῶτος εὑρέθη ἐν Πάτραις, ὁ δεύτερος εἰς τὴν Λυκίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

ΦΛΙΔΩΝ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια τῶν σελ. 125.)

Τὰ μηχανήματα ἦσαν ἁπλούστατα.

Κατ' ἀρχὰς τὸ μετάλλευμα ἐτρίβετο ὑπὸ μηχανῆς τροχοφόρου κινουμένης διὰ τῆς χειρός· τὰ τρίμματα ταῦτα διηυθύνοντο εἰς τρία μεγάλα ἐγδία, τῶν ὁποίων τοὺς κοπάνους ἐκίνει τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, τριβόμενα δὲ καὶ ἐδῶ, μετεβάλλοντο εἰς τεφρόχρουν πολτόν. Ὁ πολτὸς ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰ ἐγδία, ἔφθανεν εἰς μεγάλα φύλλα ἐπηργυρωμένου χαλκοῦ, ἠλειμμένα μὲ διάλυσιν κυανούχου ποτάσσης καὶ σκεπασμένα μὲ στρῶμα ὑδραργύρου· τοιουτοτρόπως, ἕνεκα τῆς τάσεως τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ὑδράργυρος νὰ ἑνώνεται μὲ τὸν χρυσόν, ἡ κόνις τοῦ χρυσοῦ ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τὴν ἄλλην κόνιν, ἑνουμένη μὲ τὸν ὑδράργυρον.

Τὸ μίγμα τοῦτο τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ὑδραργύρου ἐθερμαίνετο μέχρι ἐξατμίσεως μέτα εἰς ἀποστακτῆρα, καὶ οἱ μὲν ἀτμοὶ τοῦ ὑδραργύρου συνεπυκνώνοντο εἰς τὸν ψυκτῆρα, ὁ δὲ χρυσὸς ἔμενεν εἰς τὸ βάθος.

Ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ καὶ ὁ Χίτζινς ἔμειναν ἔκθαμβοι, ὅταν εἶδον πόσον ἄφθονον χρυσὸν περιεῖχε τὸ μετάλλευμα.

— Εἶνε θαυμάσιον, κατάπληκτικόν! ἐδῶ ἔχετε ἀνυπολόγιστον θησαυρόν, εἶπεν εἰς τὸν κ. Μασσαὶ ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ, μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τῆς συγκινήσεως. Ὀκτακόσια γραμμάρια χρυσοῦ εἰς κάθε τόννον μεταλλεύματος καὶ γωριστὰ αἱ ἐκβολάδες! Γνωρίζετε ὅτι τὸ μεταλλεῖόν σας περιέχει δέκα ἢ δώδεκα φορὰς περισσότερον χρυσὸν ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα χρυσωρυχεῖα τοῦ Τρανσβαάλλ;

— Ἐμετρήσατε εἰς ποῖον βάθος φθάνει ἡ χρυσοφόρος φλὲψ; ἠρώτησεν ὁ Χίτζινς.

— Ὄχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρῖκος· ἀπαιτοῦνται εἰδικὰ ἐργαλεῖα, καὶ καταμετρήσεις διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἴχαμεν καιρὸν ἕως τώρα.

— Τὸ μῆκος τοῦλάχιστον τῆς φλεβὸς τὸ ἐξετάσατε;

— Τὸ παρηκολούθησα ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἕως εἰς τὸ μέρος ὅπου παύει νὰ φαίνεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους.

— Νομίζετε ὅτι ἡ φλὲψ αὐτὴ εἶνε μεμονωμένη εἰς τὴν χώραν καὶ δὲν συνδέεται μὲ ἄλλα χρυσοῦχα στρώματα;

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! Ποτὲ ἕως τώρα δὲν παρετηρήθη μεταλλεῖον χρυσοῦ, καὶ μάλιστα τόσον πλούσιον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ συνδέεται μὲ ἄλλα στρώματα τῆς αὐτῆς συστάσεως· διὰ τοῦτο ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλη ἡ χώρα πέριξ εἰς ἀπόστασιν δέκα ἢ εἴκοσι μιλλίων τοὐλάχιστον, εἶνε χρυσοῦχος.

— Ἐσχηματίσατε ἤδη ἑταιρείαν; ἠρώτησεν ὁ Χίτζινς.

— Ἑταιρείαν; Πρὸς τί; Τὸ μεταλλεῖον θὰ μᾶς δώσῃ σιγὰ σιγὰ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα ν' ἀναπτύξωμεν τὴν ἐκμετάλλευσιν...

Ὁ κύριος Χίντζινς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ περιφρονητικὸν μορφασμόν.

— Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐκμεταλλεύσεως θ' ἀπαιτήσῃ πολὺν καιρόν... καὶ ἡ βραδύτης δὲν εἶνε διόλου φρόνιμος. Θησαυρός, ὅπως αὐτός, δὲν θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἄγνωστος, νὰ εἶσθε βέβαιος. Μόλις διαδοθῇ τὸ πρᾶγμα, θὰ ἴδητε νὰ τρέξουν ἐδῶ σμήνη χρυσοθηρῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξερευνήσουν τὸ ἔδαφος, θὰ σχηματίσουν ἑταιρείας, θ' ἀνορύξουν φρέατα, θὰ ἀνοίξουν στοάς...

— Πραγματικῶς, αὐτὰ εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ συμβοῦν καὶ τὰ ἐσκέφθημεν, εἶπεν ὁ κ. Μασσαί. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμποδίσωμεν τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸν φυσικόν τῶν δρόμον; Δὲν πιστεύω αὐτοὶ οἱ τυχοδιῶκται νὰ μᾶς ἀφαιρέσουν καὶ τὸ μεταλλεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύψαμεν, καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσουν νὰ ἐργαζώμεθα ἥσυχα μέσα εἰς τὸν περίβολον τὸν ὁποῖον κατεσκευάσαμεν μὲ τὰς ἰδίας μας χεῖρας.

— Ἀ, κύριε, Μασσαί, ἡ φλὲψ αὐτὴ δὲν εἶνε τίποτε· τὸ εἶπεν ἤδη ὁ υἱός σας· εἶνε ἁπλῶς τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον, τὸ ἔμβλημα μεγάλης χρυσοφόρου ἐκτάσεως, ἡ ὁποία περιέχει ἀνυπολόγιστον πλοῦτον. Διὰ τοῦτο θὰ εἴσθε πολὺ ἀφελής, ἂν, ἀφ' οὗ ἀνεκαλύψατε τὴν ἔκτασιν αὐτήν, δὲν τὴν ἐκμεταλλευθῆτε, δὲν γίνετε ἐντελῶς κύριοι αὐτῆς.

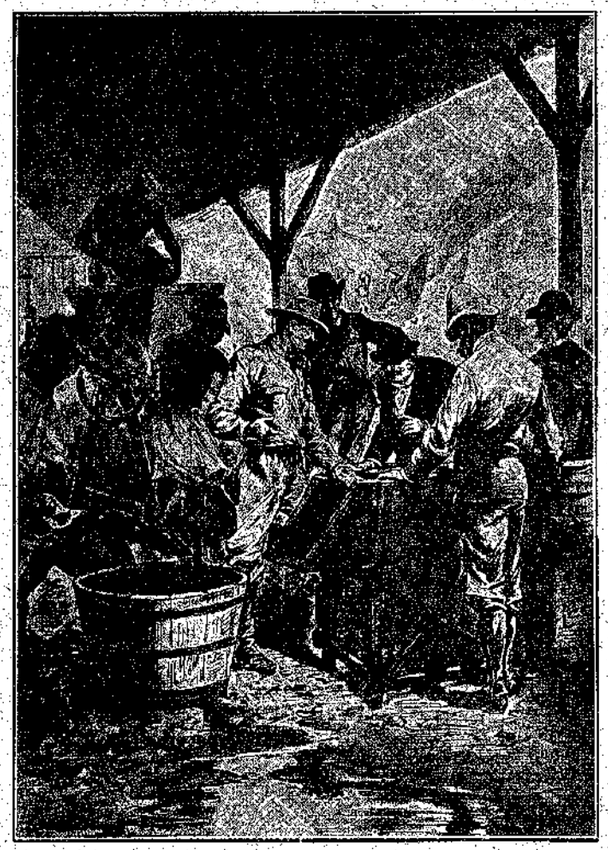

« Τὰ μηχανήματα ἦσαν ἁπλούστατα.» (Σελ. 137, στήλ. α'.)

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ κ. Μασσαί.

— Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει νὰ συστήσετε μίαν ἑταιρείαν μὲ μεγάλα κεφάλαια, ἡ ὁποία νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὰς ἐρεύνας καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν... Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐργασία ὅπως πρέπει, ἀπαιτοῦνται πενῆντα ἑκατομμύρια φράγκα, ἴσως καὶ περισσότερα.

— Δὲν εἶνε πολλά; Δὲν θὰ ἦτο ἄραγε δυνατὸν νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἐπιχείρησις μὲ κεφάλαιον κατὰ δέκα ἢ

δώδεκα φορὰς μικρότερον ; Τί λέγετε ;

— Ὄχι, ἂν θέλετε νὰ κάμετε ὅπως πρέπει τὰ πράγματα. Συλλογισθῆτε ὅτι ἐν πρώτοις πρέπει νὰ περιγράψετε ὅλην τὴν χρυσοῦχον ἔκτασιν μὲ φράκτην ἰσχυρὸν ἐκ *πασσάλων*, νὰ ἐνεργήσετε μεθοδικὰς δοκιμαστικὰς σκαφὰς εἰς πολλὰ συγχρόνως μέρη, νὰ κατασκευάσετε φρέατα καὶ στοὰς καὶ ἐργοστάσια, καὶ νὰ δημιουργήσετε καὶ μέσα μεταφορᾶς, τῶν ὁποίων νὰ ἐξασφαλίσετε τὸ μονοπώλιον. Αὐτὰ ὅλα δὲν γίνονται μὲ ὀλίγα ἑκατομμύρια φράγκα.

— Καὶ φρονεῖτε ὅτι τὸ κολοσσιαῖον αὐτὸ κεφάλαιον εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ;

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὸ προμηθεύσω δι' ἑνὸς τηλεγραφήματος εἰς τὸ Λονδῖνον. Σᾶς λέγω μάλιστα ὅτι δύο ἑκατομμύρια στερλίνια δὲν ἀρκοῦν· ἀπαιτοῦνται τοὐλάχιστον πέντε.

— Ἑκατὸν εἴκοσι πέντε ἑκατομμύρια φράγκα !

Ὁ κ. Μασσαὶ ἔμεινε κατάπληκτος· ὅσα ἤκουεν ὑπερέβαινον καὶ τὰς τολμηροτέρας ἐλπίδας του.

Διὰ νὰ συνέλθῃ ὀλίγον καὶ κρίνῃ ἀπαθέστερον τὰ πράγματα, εἶπεν ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν φίλων καὶ συνεταίρων του Λωμόνδου καὶ Βέμπερ. Μετ' ἄκρας δὲ λεπτότητος ὁ λόρδος Φάϊρφηλδ καὶ ὁ Χίτζινς μετέβαλον τὸ θέμα τῆς συνδιαλέξεως, καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὸ Μασσαιχώριον ὁ λόγος περιεστράφη εἰς τὸ κυνήγιον, τὸ κλίμα, τὴν εὐφορίαν τοῦ ἐδάφους.

Ἐν ᾧ εἰς τὸ μεταλλεῖον ἐλαμβάνοντο αἱ σπουδαῖαι αὗται ἀποφάσεις, αἱ κυρίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ, διηυθύνθησαν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῶν Μωβιλαίν.

Ὁ πατὴρ ἦτο εἰς τοὺς ἀγροὺς μὲ τὸν μεγαλήτερον υἱόν· ἡ δὲ μήτηρ εἰς τὸ πλυσταρεῖον ἐν ἐκ τῶν παιδίων ἔτρεξε νὰ τὴν φωνάξῃ, τὸ δὲ ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα τῶν ὑπολοίπων ἔλθον εἰς τὸ ἐντευκτήριον, παρετάχθη καθ' ἡλικίαν, ἑκάστη δὲ κόρη καὶ ἕκαστον ἄρρεν ἐπλησίαζεν εἰς τας κυρίας, ὑπεκλίνετο μὲ ἐπισημότητα καὶ ἠσπάζετο τὴν χεῖρα αὐτῶν.

Ἡ λαίδη Χίτζινς διεσκέδαζε πολὺ βλέπουσα τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν παιδίων, καὶ τὴν καταπληκτικὴν ὁμοιότητα τῶν χαρακτηριστικῶν, καὶ τὴν αὐτὴν σοβαρότητα ὅλων.

— Εἶνε διὰ ζωγραφιά ! ἀνέκραξε, καὶ ἁρπάσασα τὸ μικρότερον, τὸ ἐσήκωσεν ὑψηλὰ καὶ τὸ ἐφίλησεν εἰς τὰς παχουλὰς παρειάς του.

— Περιμείνατε νὰ ἰδῆτε καὶ τὸν πελάτην μου, εἶπεν ὁ ἰατρός· εἶνε ἕνας ἀνθρωπάκος ἕως δεκαοκτὼ μηνῶν, τὸν ὁποῖον βλέπω ἀρκετὰ συχνά· τί νὰ σᾶς εἰπῶ; ὅταν μὲ κυττάζῃ μ' ἐκείνη τὴν σοβαρότητά του ὡς δικαστοῦ μέσα ἀπὸ τὴν κούνια του, μὲ κάμνει νὰ χάνω τὸ θάρρος μου...

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς Μωβιλαίν, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔφερε τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ θάρρος εἰς τὴν λυπημένην μητέρα. Τώρα τὸ παιδίον ἦτο ὑγιέστατον· διὰ τοῦτο ὁ ἰατρὸς ἐτιμᾶτο ὡς ἡμίθεος ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, ὅλοι δὲ ἦσαν πρόθυμοι νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν φωτιὰν χάριν αὐτοῦ.

Ἡ κυρὰ Γουδούλη ἦλθε κρατοῦσα τὸ μικρὸν εἰς τὴν ἀγκάλην της, ὡραία καὶ μεγαλοπρεπῆς. Ἐχαιρέτισε μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην τοὺς ἐπισκέπτας. Ἀλλ' ἡ εὐγενὴς καρδία της ὑπερεξεχείλιζεν ἐξ εὐγνωμοσύνης, καὶ διὰ τοῦτο εὐθὺς ἀμέσως, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν φιλοφρονητικῶν λόγων, εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν λαίδην Χίτζινς.

— Ἡ εὐγενία του ἐδῶ μοῦ ἔδωκεν ὀκίσω τὸ παιδάκι μου ! Δὲν ἔχει τὸν ὁμοιόν του ! . . . ὁ Ἀγρίππας τὸ λέγει κάθε ἡμέρα· εἶνε σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν. . . κάμνει θαύματα !

— Πάλιν εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν θαυμάτων ἤλθαμεν ; εἶπε μετά τινος στενοχωρίας ὁ ἰατρός.

— Ἄχ ! νὰ εἰξεύρατε, κυρία, πῶς ἦτανε τὸ κακόμοιρο τὸ μικρό ! Ἔρραπτα τὸ σαβανό του. Καὶ μοῦ τὸ ἀνέστησε.

— Κυρὰ Γουδούλη, σᾶς παρακαλῶ, μὴν κάμνετε ὑπερβολάς. Ἰδέτε ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πρόσωπα. Ἡ ὑγεὶς καὶ ρωμαλέα κράσις τοῦ μικροῦ τὸ ἰατρεύσε κατὰ τὰ τρία τέταρτα.

Ἀλλ' ἡ κυρὰ Γουδούλη δὲν ἀφωπλίσθη.

— Ἠκούσατε ποτέ σας, κυρία, τέτοιαν θεραπείαν ; Μονάχα ἐντριβές καὶ μονάχα μ' αὐτὸ τὸ τρίψιμον εἶδα τὸ ἀγγελοῦδί μου ν' ἀναστηθῇ. Ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν, ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἀγρίππας.

Ἐν τῷ παταξῷ ἡ Μάρθα προητοίμαζε πρόγευμα διὰ τοὺς ἐπισκέπτας· ἀλλ' ἡ Κοραλία ἐφιθύρισεν εἰς τὸ οὖς της ὅτι ἡ εὐγενὴς κυρία, ἡ ὁποία ἦτο μαζί των, πολὺ περισσότερον θὰ ἠὐχαριστεῖτο ἂν ἡ τράπεζα ἐστρώνετο μέσα εἰς τὸ ἀπαστράπτον γαλακτοκομεῖον.

— Τί θαυμάσια δροσιὰ ἐπικρατεῖ ἐδῶ μέσα ! εἶπεν ἡ λαίδη Θεοδώρα. Εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος. Πόσον προτιμῶ τὸ θελκτικὸν τοῦτο καταφύγιον ἀπό...

Ὅταν ἀπῆλθον ἀπὸ τὴν φιλόξενον οἰκίαν, ἡ λαίδη συνεπλήρωσε τὴν σκέψιν της·

— Πῶς εἶνε δυνατὸν ἄνθρωποι ποῦ εἶχαν τὴν καλαισθησίαν νὰ διασκευάσουν τόσον εὔμορφα αὐτὸ τὸ γαλακτοκομεῖον, νὰ εἰμποροῦν νὰ ζοῦν εἰς τὸ θλιβερὸν ἐκεῖνο ἐντευκτήριον, μὲ τὰ ἀπελπιστικὰ ρητά του, τὰ περιτριγυρισμένα ἀπὸ πένθιμα πλαίσια ;

[Ἑπεται συνέχεια.] Αρ. Π. Κουρτιανε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα.—Γιάγκο, ἔδωσες τὶς δέκα δραχμὲς εἰς τὸν ἔμπορο, ποὺ ἔχρεωστοῦσα ;

Γιάγκος.—Ναί, μαμμά, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι σ' ἐὔοσυε.

Ἡ μικρὰ Ἰωάννα:—Μὰ ποῦ εἶσουν ἀ ν α μ ε ί ν η, μαμμά ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Χάση [Ε]

Ὁ Καθηγητής :—Τάνταλε, διὰ ποῖον λόγον δὲν ἦλθες προχθὲς εἰς τὸ μάθημα ;

Τάνταλος.—Διά, τὸν Ἀρεοπαγητικόν, κύριε καθηγητά, ποὺ δὲν τὸν εἶχα μελετήσει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ μὲ περιστοιχίζουν καὶ ἀπαιτοῦν ἀπάντησιν τὰ πρωταπριλιάτικα γράμματα τῶν φίλων μου. Ἄλλοι ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας Πρωταπριλιάν, καὶ διὰ νὰ μὲ γελάσουν, μοῦ ἀναγγέλλουν ἔξαφνα ὅτι τὸ βιβλίον εὑρέθη καὶ μοῦ τὸ στέλλουν μὲ πρῶτον Ταχυδρομεῖον,—καὶ χρυσόδετον μάλιστα !— ἢ ὅτι ἐτηλεγράφησαν εἰς τὸ Λονδῖνον, νὰ σταλῇ ἡ ἀγγλικὴ μετάφρασις, καὶ τὰ παρόμοια. Ἄλλοι ἐσοφίσθησαν ἰδικά των ψεύματα, καὶ μου ἀνήγγειλαν διάφορα, δυσάρεστα ὡς ἐπιτοπλεῖστον, περιπετείας, κινδύνους, ἀσθενείας, θανάτους, καὶ τὰ τοιαῦτα, τὸ δὲ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* ἐξηντλήσεν ὅλην του τὴν τέχνην, διὰ νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ἐβαρύνθη τὸν κόσμον καὶ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ... καλογεράκι.

Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σας περιγράψω τὴν εὐθυμίαν, ἡ ὁποία ἐβασίλευσεν ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Ἰραφεῖόν μου μὲ τὰ ἐξυπνότατα γράμματα τῆς 1ης Ἀπριλίου, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰπαντήσω εἰς τὸν καθένα ἰδιαιτέρως. Ἔπειτα μήπως εἶνε αὐτὰ μόνον ; Ἀμὴ τὰ γράμματα ἐκείνων, ποὺ μου περιγράφουν τόσον ὡραῖα τὰς ἐντυπώσεις των καὶ τὰς συγκινήσεις των ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας ψεῦμα, τὴν λύπην των ὅταν ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Ἔγγονος ἐχάθη, καὶ τὴν χαρά· των ὅταν ἀνεκάλυψαν ὕστερα ὅτι ἦτο πρωταπριλιάτικον ψεῦμα ἢ ὅταν τὸ ἔμαθαν ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον ; Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀστεῖον ἔλαβαν ἀφορμὴν νὰ μου γράψουν καὶ ὅσοι δὲν μου ἔγραψαν ποτέ. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὸν σωρὸν τῶν ἐπιστολῶν καὶ μὲ δικαιολογεῖτε, ἂν θὰ σας παρακαλέσω ὅλους νἀρκεσθῆτε εἰς ἕνα γλυκό μου φιλάκι...

Δέν με ἐκούρασε διόλου ἡ ἐπιστολή σου, *θεὰ τῆς Γεωργίας* λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲν εἰμπορῶ νἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου. Εἰς ἐρωτήσεις ἂν ἡ δεῖνα ἢ ὁ τάδε εἶνε συνδρομητὴς δὲν ἀπαντῶ, παρὰ μόνον ἂν τύχῃ νὰ ἐνθυμοῦμαι ἀπέξω τὸ ὄνομα, χωρὶς νὰ ψάχνω εἰς τὰ βιβλία—πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχω καιρόν. Διατί δὲν ἔλαβες μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος καὶ τοῦ Ποιήματος; Ἀργύδεια θὰ κρονηρυχθῇ Μικρὸς Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς καὶ Καλλιγραφίας.

Ὡραία Κέρκυρα, δυστυχῶς μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ διότι μοῦ ἔγραψες ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, καὶ διότι μοῦ συνιστᾷς νέον ἔνθουσιώδη φίλον, τὸν ἀδελφόν σου. Σημερον τοῦ ἐγκρίνω ψευδώνυμον, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ἀφ' οὗ ἔχῃ τόσον ζῆλον καὶ τόσην ἐπιμονήν, ὅτι γρήγορα θὰ ἀναδειχθῇ εἰς τὸν κύκλον μας μεταξὺ τῶν καλλιτέρων.

Σωρὰρὸ δὲ Μπερζεράκ, διὰ τὸ βραβεῖόν σου νὰ ὁρίσης ἄλλους τόμους ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς, διότι αὐτοὶ εἶνε ἀκριβοὶ τοὺς τιμωμένους πρὸς 2,50. Τὸ ποίημά σου ἐλήφθη ἐγκαίρως.

Σὲ συγχαίρω καὶ σ' εὐχαριστῶ, *Φασουλάκη*, διὰ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως Συλλόγου. Ἡ ἰδέα νὰ συνεισφέρῃ κάτι τι ἕκαστον τῶν μελῶν, καὶ εὐθὺς ἅμα γίνονται 7 δραχμαί, νὰ ἐγγράφεται ἓν ἄκαρον παιδίον ἐκ τῆς πόλεώς σας, μοῦ φαίνεται λαμπρά, καὶ ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι εὐκολα πραγματοποιοῦνται, ἀρκεῖ νὰ μὴ σας λείψῃ ἡ θέλησις.

Μοσχοαναθρεμμένη [Ε] δικαιότατον τὸ ἄριστα, τὸ ὁποῖον εἶδα σημειωμένον εἰς τὴν ἔκθεσίν σου περὶ δυναμικοῦ ἠλεκτρισμοῦ· ἦτο ὡραιοτάτη. Αἱ προτάσεις σου θὰ ἐδημοτιεύθησαν βεβαίως ἀργότερα, ὅπως θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των καὶ αἱ σημεριναί. Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονη.

Ἀλήθεια, *Ναύκληρε Ὀδυλεγκερλῆ*, εἶνε ὅλως διόλου βάρβαρον τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν καὶ τῶν πυροτεχνημάτων κατὰ τὰς ἑορτάς, καὶ πρωΐαν καὶ τὸν τὸν Πάσχα καὶ μάλιστα — φρικτὸν νὰ τὸ συλλογισθῇ κανείς,— τὴν Μεγάλην Παρασκευήν ! Εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας χώρας, ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ θεωρεῖται ἡμέρα πένθους καὶ ἑορτάζεται χωρὶς κωδωνοκρουσίας καὶ χωρὶς πυροτεχνήματα. Μόνον ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα συμβαίνει αὐτὸ τὸ κακό, καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑπτανήσου, παντοῦ, καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀκόμη, τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν καίονται ἡ περισσότερες ρουκέτες καὶ ἡ περισσότερες τράπες ! Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ ἑορτὴ σηκώνῃ χαράν, ὅπως τὸ Πάσχα, πάλιν τὰ πυροτεχνήματα τοῦ δρόμου δὲν πρέπει νὰ λείπουν ὡς ἐπικίνδυνα. Πόσα δυστυχήματα δὲν συμβαίνουν κατ' ἔτος, ὅπως αὐτὸ ποὺ μου γράφεις ! Ὡραῖα βέβαια εἶνε καὶ τὰ πυροτεχνήματα καὶ συντελοῦν εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς ἑορτῆς· ἀλλ' ὅταν εἶνε συστηματοποιημένα καὶ ἀκίνδυνα, καὶ ὄχι ὅταν ἀνάπτωνται, ὅπως ἐδῶ, ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ μέσα εἰς τὸ πλῆθος !

Ὄχι, *Πέτρα Σκαρδάλου*, ἡ Ἀγάπη δὲν πηγαίνει πλέον εἰς τὸ Ὠδεῖον διδάσκεται πιάνον εἰς τὸ σπίτι ἀπὸ τὸν μουσικοδιδάσκαλον κ. Ἀδ. Ρεμαντᾶν. Καὶ ἴσα - ἴσα, ἀρ' οὗ καὶ σὺ θὰ διδαχθῇς εἰς τὸ σπίτι, σοῦ τὸν συνιστῶ. Τὸν συνιστῶ ἐπίσης καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις συνδρομητριῶν μου, ἡ ὁποία θὰ ἤθελεν ἕνα καλὸν διδάσκαλον πιάνου. Ὁ κ. Ρεμαντᾶς ἔχει ἀκόμη *μερικὰς ὥρας* διαθεσίμους. Ὅποιος θέλει νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας, ἂς ἀποταθῇ εἰς ἐμέ.

Διὰ νὰ μὴ σου ἐπανέλθω, *Κατσαραμάλλω* [Ε] βεβαίως δὲν θὰ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου. Ἡ καημένη ἡ μαμμά ! εἶδα ὅτι ὑπέφερε καὶ πολύ, σὺ μαζί της... Διὰ τὸ Γ' Βραβεῖον ποῦ ἔκτρες, γράψε μου νὰ σου στέλλω ἕνα τόμον ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν 1 δραχμὴν ὁποιον θέλεις. Ὁ Ὀδυγὰς τὰ λέγει ὅλα, ἀλλὰ σὺ εἶσαι μικρούλα καὶ δὲν ἠμπόρεσες, φαίνεται, νὰ τον διαβάσῃς.

Ἑλλὰς καὶ Ἰταλία, ἐκτὸς τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ζητεῖτε. Καὶ τὸ ἰδικόν σου, *Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη*.

«Τί ἀκόλουθος, τί χάρις, τί μαγεία κρύπτεται καὶ εἰς τοὺς παλαιούς σου τόμους ! — ἀνακράζει τὸ *Λυσσχαρτον* — λυποῦμαι μεγάλως διότι ἡ πρώτη παιδική μου ἡλικία διέρρευσε χωρὶς νὰ ἀναγνώσω οὔτε μίαν πολύτιμον σελίδα σου, χωρὶς νὰ σε γνωρίσω. Αἴτιοι τούτου οἱ τότε συνδρομηταί σου, οἱ ὁποῖοι, φαίνεται, ἦσαν ἐγωϊσταὶ καὶ δὲν ἐφρόντιζαν νὰ μεταδίδουν τὸ καλὸν καὶ εἰς ἄλλους. Τοὐλάχιστον ἂς ἀναπληρώσω τώρα τὴν μεγάλην αὐτὴν ζημίαν. Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.»

Ἀετὲ τῆς Ἴδης [ΕΕ] λαμπρὰ ἡ ἐπιστολή καὶ ἤθελα νὰ εἶχα τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὁλόκληρον. Ἡ Κλειὼ ἐφελλάθη μὲ τὰ ὡραῖα αὐτὰ κριτικὰ γραμματόσημα !

Κωνσταντεῖνε *Τσολακίδη*, κατὰ λάθος σοῦ ἐνέκρινα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὸ ψευδώνυμον *Σκαλισεῦρι*, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἀνήκει εἰς ἄλλον φίλον μου. Στεῖλε μου ἐκ νέου μερικὰ πρὸς ἐκλογήν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ξενηευμένον Σινωπέα* (Ι. στέλλε λύσεις, ἀλλὰ γράφε τας εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χάρτην) *Ἔρημο Πουλί* (Γ. Δ.) *Πυρίνην Βροχὴν* (Ε. Κ. αὐτὸ μοῦ ἐφάνη εὔφωνότερον ἀπὸ τὸ τελευταῖον) *Πιτσικόλον* (Α. Η. αὐτὸ σοῦ ἐκλέγω, ἀρ' οὐ μάλιστα εἶσαι μικρούλης) *Κύριον Πρόεδρον* (Α. Π.) *Κύριον Φιλοσοφίδην* (Δ. Π. αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχες·) *Ἀνερώτην τῶν Πατησίων* (Δ. Π.) καὶ *Βαλδουίνον* (Μ. Χ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : *Ἡ Μοσχοαναθρεμμένη* ἀσπάζεται τὴν *Μαρίαν Κυριακοπούλου* καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της, ἡ τοιαύτη· στοιχηματίζω ! — ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* πῶς περνᾷ καὶ διατί ἔχει τόσον καιρὸν νὰ τῆς γράψῃ· — ἡ *Ὡραία Κέρκυρα* ἀσπάζεται τὴν *Ἱπποδάμειαν Παπαδοπούλου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβε τὴν τελευταίαν της ἐπιστολήν — ἡ *Θεὰ τῆς Γεωργίας* ζητεῖ ταχυτικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* ζητεῖ ταχυτικὰ τοῦ *Ὑψιπέτου Ἱέρακος* καὶ ἀσπάζεται τὸν *Ἥρωα Θησέα* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* ἀσπάζεται τὴν *Τσυγτραν* καὶ τὴν *Καθαρὰν Καρδίαν* — ἡ *Ἀνδαλουσία* συγχαίρει τὸν *Γραμματοσυλλέκτην* διὰ τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον ἀπήγγειλε τὴν 25 Μαρτίου — τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* πληροφορεῖ τὴν *Λαλιμᾶν* ὅτι ταχυτικὰ τοῦ εἶνε Ε. Α. Η.— ὁ *Λεοπάρδαλις* ζητεῖ ταχυτικὰ τῆς *Ρομαντικῆς Καρδίας* — ἡ *Ὀμίχλη τοῦ Κορδίου* ζητεῖ ταχυτικὰ τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* — ἡ *Ἰρυσίζουσα Κεφαλὴ* ἀσπάζεται τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Ἱπποδάμειαν Παπαδοπούλου*· ὁ *Νεαρὸς Μουσικὸς* τὴν *Κίχλην* καὶ τὸν *Μικρὸν Πανοῦργον* — ἡ *Ναυαρχὶς τοῦ Πόρου* ἀντασπάζεται τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν* καὶ πολὺ θὰ ἤθελε νὰ μάθῃ τὸνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Θαλασσινὸς Ζωγράφος* ἀσπάζεται τὸν *Νεαρὸν Ζωγράφον* καὶ τὸν *Ζωγράφον Παρράσιον*, τοῦ ὁποίου ἀναμένει ἐπιστολήν· — ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* πληροφορεῖ τὸν *Νεαρὸν Μουσικὸν* ὅτι εὐχαρίστως θὰ τὸν εἴπῃ ταχυτικὰ τῆς δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν καὶ ἀναμένει τὸ τετράδιόν του· — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Καρδερίνα*· — τὸ *Φόρδην Μίγδην* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Δέσποινα Κουφοῦδάκη* ἀσπάζεται τὴν *Ἠλέκτραν Ἀναγνεστοπούλου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν τὴν ἐνθυμῆται· — οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδρομηταί, φίλοι τοῦ *Κόδρου*, συγχαίρουν αὐτὸν διὰ τὸ Βραβεῖόν του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : — ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὴν *Λιωτοπούλαν* — ἡ *Βασίλισσα τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Γιάννην Ἀγιάννην* — ἡ *Ἀρωματοῦσα Ἠπειρῶ* μὲ τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*, *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* καὶ *Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὴν *Λαλιμᾶν*, *Κοραλίαν Μασσαὶ* καὶ *Νεφοσπαστον* — ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* μὲ τὴν *Ἐωμωδίαν τῆς Ζωῆς*, *Ἔξυπνον Βλάκα* καὶ *Νεαρὰν Φιλόσοφον* — ἡ *Πειρατικὴ Ἀῦρα* μὲ τὸν *Νικόλαον Δεκαβάλλαν*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* καὶ *Φιλέρημον Ἴον* — ὁ *Κουκουρίκος* μὲ τὸν *Ἔξυπνον Βλάκα*, *Ζωγράφον Παρράσιον* καὶ *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων* — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* μὲ τὸν *Νεαρὸν Κερκυραῖον* καὶ *Χαριτωμένην Μουρίτσαν* — τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* μὲ τὴν *Καλλιφωνον Ἀρσακειάδα*· ἡ *Ἀργυρᾶ Συρίκτρα* μὲ τὸν *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν*, *Βράχον τῆς Νυκτὸς* καὶ *Ναυαγὸν Καρδίαν* — ὁ *Τριανταφυλλένιος Κάμπος* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Θεαγένην* καὶ *Διοπτροφοροῦσαν* — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Τριφύλλι* καὶ *Μαρμαρυγὴν Ἀστέρος* — ἡ *Πόλκα Μαζούρκα* μὲ τὴν *Εὐδοξίαν Βαρδακίδου* — ὁ *Ἐλπίνωρ* μὲ τὴν *Χριστίνα Δεσύλλα*, *Εὐῶδες Ἴον* καὶ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* — τὸ *Ἀνησυχον Πνεῦμα* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ *Φίγ - Μοῦ - Λῆ* — ὁ *Δημ. Κ. Φιλέρης* μὲ τὴν *Διοπτροφοροῦσαν*, *Ναύκληρον Ὀδυλεγκερλῆν* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* — ἡ *Μακιμισκοκὸ* μὲ τὸν *Φίγ - Μοῦ - Λῆ*, *Ἥλιον τῆς Αὐγῆς*, καὶ *Ἀδηφάγον Στρουθοκάμηλον* — ὁ *Μυστηριώδης* μὲ τὰς *Ζάννον* (*Ἰσμήνην*, *Ἰουλίαν*, *Ἑλλὴν* καὶ *Ἐδιθ*) — ἡ *Ὀλόξανθος Νεράϊδες* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Κάρμεν Σύλβα* — ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὴν *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* — ἡ *Μοῦσα τοῦ Ἰορδ* μὲ τὴν *Πριγκίπισσαν τοῦ Ἀγιοῦ*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ἀκτῖνα Ἡλίου* (*Ἀθηνῶν*) — ἡ *Καλλιόπη Σ. Μιχαλακοπούλου* μὲ τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Ἀζέλουρον* καὶ *Ταϋγέτην* — ἡ *Τσούχτρα* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα*, *Διοπτροφοροῦσαν* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ἡ *Μικρὸλα Πατρινιὰ* μὲ τὸν *Ἀφρικανόν*, *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* καὶ *Καρδίαν Μουσικῆς* — ἡ *Εἰλικρινὴς Φιλία* μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοξίαν* καὶ *Κωμῳδίαν τῆς Ζωῆς* — ὁ *Πεινασμένος Καρχαρίας* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον*, *Φεγγοβόλην Αὐγούλαν* καὶ *Κωμῳδίαν τῆς Ζωῆς* — ἡ *Διοπτροφοροῦσα* μὲ τὴν *Βελοφόρον Ἄρτεμιν*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Δεχωνίτικο Κεράσι* — ὁ *Ἰωάννης Στεφάνου* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* καὶ *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* — τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* μὲ τὸν *Μικρὸν Πιανίστα*, *Λεονοσκεπῆ Δίφρην* καὶ *Βοσκοκούλαν τῆς Δίφρης* — ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια* μὲ τὴν *Καλλιφωνον Ἀρσακειάδα*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* — τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* μὲ *Ὄλπιν τὸν Γριπέα*, *Ταϋγέτην* καὶ *Ἀνεμώνην* — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὸν *Ἀργιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Ἀβγερινὸν* — ἡ *Ἰσμαηλιώτισσα* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* καὶ *Μικρὰν Φιλοπερίεργον* — ὁ *Ἐλπίνωρ* μὲ τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου*, *Ἐλένην Ρούφου* καὶ *Μαγευμένον Αὐλὸν* — ὁ *Ὀρίων* μὲ τὴν *Ἀνδαλουσίαν*, *Ἰουλίαν*, *Ἑλλὴν* καὶ *Ἐδιθ* — ἡ *Ὀλόξανθος Νεράϊδες* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Κάρμεν Σύλβα* — ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μὲ τὴν *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* — ἡ *Μοῦσα τοῦ Ἰορδ* μὲ τὴν *Πριγκίπισσαν τοῦ Ἀγιοῦ*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ἀκτῖνα Ἡλίου* (*Ἀθηνῶν*) — ἡ *Καλλιόπη Σ. Μιχαλακοπούλου* μὲ τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Ἀζέλουρον* καὶ *Ταϋγέτην* — ἡ *Τσούχτρα* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα*, *Διοπτροφοροῦσαν* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ἡ *Μικρὸλα Πατρινιὰ* μὲ τὸν *Ἀφρικανόν*, *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* καὶ *Καρδίαν Μουσικῆς* — ἡ *Εἰλικρινὴς Φιλία* μὲ τὴν *

πρὸς διάδοσιν τοῦ φύλλου εἰς τὴν πόλιν σας, ἰδοὺ μάλιστα καὶ Σύλλογον ἰδοὺ περίστασις νὰ συνεργασθῆτε καὶ νὰ κάμετε θαύματα· ὅταν θέλῃ ὁ Νομάρχης καὶ ὁ Δήμαρχος, τί ἄλλο χρειάζεται;) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*, (σκοπίμως δὲν ἐδημοσίευσα καὶ τὴν πρώτην φορὰν τὴν πληροφορίαν σου· διατί νάνησυχήσῃ τὸ παιδί;) *Ἀσπροποταμίτην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν πρωταπριλιάν·) *Κιχλὴν* (τοῦ χρόνου νὰ ἔλθῃ·) *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* (περίεργον!..) *Ἄβελ* (Π. Πνεύματα ναί· Ἄσκησεις ὄχι· διχτὶ μοῦ γράφεις μὲ τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ σου;) *Ἀμαρυλλίδα* (σοῦ ἔστειλα δελτία καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Κάρμεν Σύλβα* (θαύματα ἔκαμεν αὐτὴ ἡ πρωταπριλιά, ἀφ' οὗ πλέον μοῦ ἔγραψες καὶ σύ, ὕστερ' ἀπὸ μῆνας τώρα πότε; τὴν ἄλλην πρωταπριλιάν;) *Εὐλικρινῆ Φιλίαν* (χαίρω πολὺ ἔγινες καλά·) *Παρίστριαν Ἑλλήνα* (ἐκτιμῶ τὴν εἰλικρινείαν σου· τώρα ὅμως θὰ πληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, δὲν εἶνε ἀλήθεια;) *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (δόξα σοι ὁ Θεός!) *Σκλῆρον Βράχον*, *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (ὑπερευχαριστῶ διὰ τὴν ἀποταλεσματικὴν αὐτὴν εὐγλωττίαν·) *Παρήγορον Ἄγγελον* (τὰ ἄγραφα φύλλα ἦταν περιττά·) *Πύργον τῆς Βαβέλ*, *Καυκασίαν* (θερμοπάτας εὐχαριστίας ἐκ μέρους τῆς Κικῆς διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Ρ. Κ. Λε* (οἱ Ἕλληνοι ἐξακολουθοῦν μόνον ἡ δημοσίευσις τῶν Δελτίων ἀνεβλήθη δι' ἄλλους λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκθέσω, ὅταν μετ' ὀλίγον θαρήσῃ·) *Σμυρνιωτάκι* (μάλιστα·) *Φιλοπάτρ δι' Ἰάδα* (ἔχει καλῶς·) *Ναυαρὸν Ζωγράφον* (κάποτε στέλλονται γρήγορα, κάποτε βραδύνουν, ἀναλόγως τῶν ἔξεων τοῦ ἀνταλλάσσοντος· ὡραία ἡ ζωγραφιὰ τῆς ἐπιστολῆς σου·) *Πεταλούδαν τῶν Σερρῶν* (ἔστειλα· μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀναγινώσκω ἀκόμη τὰς ἐπιστολάς σου·) *Ζὶκ-Ζὰκ* (ἔστειλα·) *Δαγοβέρτην* (πολύ, πολὺ λυπηρόν· δὲν θὰ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν σου, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται σκληρά, θὰ κάμω ὅμως ὅ,τι πρέπει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν· ἠτύχασε·) *Εὐσκιόφυλλον Δένδρον* (ὁ διανομεὺς δὲν εἶνε ἰδικός μου· εἶνε διανομεὺς τοῦ Ταχυδρομείου σας, ἑπομένως σὺ πρέπει νὰ τὸν καταστήσῃς προσεκτικόν, νὰ σοῦ παραδίδῃ τὰ φύλλα ἐγκαίρως καὶ ἀσφαλῶς·) *Ἔξυπνον Βλάκα* (δὲν περάζει·) *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* (εἶχον ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, πρὶν λάβω καὶ τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου· αὐτὰ γίνονται μὲ τὴν σειράν·) *Ἥρωα Θησέα*, *Νεαρὸν Μουσικόν*, *Ἀγγουροδογιώτατον*, *Καϊάφαν*, *Χρυσίζουσαν Κεφαλήν* (εἶμαι πάρα πολὺ εὐτυχής, ποὺ θὰ σὲ ἔχω καὶ πάλιν φίλην·) *Λύραν τοῦ Ἀρίστος* (σὲ συγχαίρω, καθὼς καὶ τὰ μέλη τοῦ Συνεταιρισμοῦ, διὰ τὴν εὐγενῆ πρᾶξιν·) *Αὐγερινόν*, *Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου*, *Μίαν Μικρὰν Συνδρομήτριαν* (μὰ ποία εἶνε;) *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* (σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς ἡ Κικὴ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Δεσποινίδα Λῆ-Χεὺγκ-Τσάγγ*, *Ἀνήσυχον Πνεῦμα*, *Ζωγράφον τὸν Θαλασσινὸν* (ποῦ τόσα Εὔσημα! [Ε] σὺ ὅμως θὰ πάρῃς ἕν, διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς·) *Τσούγγραν* (ἐλήφθη τοῦς λύτας τῶν Μαγικῶν Εἰκόνων δὲν τοὺς ἀναφέρω πλέον εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν· ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν θεωρεῖται πλέον ὡς μία Πνευματικὴ Ἄσκησις·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* ([Ε] κόμη καὶ ὁ φάκελλος τῆς ἐπιστολῆς σου ἦτο ὡραῖος·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (μὰ δὲν εἶπα ὅτι δὲν ἐσημείωσα ὅλας τὰς καλὰς ἀπαντήσεις· εἰς τὴν ἐξαδελφούλαν σου, τὴ μικρούλαν καὶ ἔξυπνην, ἕνα φιλάκι ἐκ μέρους τοῦ «κυρίου πού ἔλεγε τὰ ἀστεῖα»·) *Εὐστράτιον Σάκκη* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀνασάσιον Α. Στρατηγόπουλον* (κατενθουσιασμένον μὲ τὴν «Θείαν Οὐράνιαν», εἰς τὴν ὁποίαν ἀφέλει καὶ ἕνα καλὸν βαθμόν·) *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Τσιγγαρέλαν* (ἔστειλα·) *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([Ε] νομίζω ὅτι ἡ στατιστική σου εἶνε ἀκριβεστάτη·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (τὸ ἐπίθετον *ρομαντικός*, γράφεται μὲ ο καὶ ὄχι μὲ ω· ἀλήθεια πολλοὶ τὸ γράφουν μὲ ω, ὡς νὰ παρήγετο ἀπὸ τὸ *ρώμη* καὶ νὰ μὴ ἦτο ἁπλῆ μεταγραφὴ τῆς γαλλικῆς λέξεως romantique· ἀλλ' αὐτοὶ κάνουν λάθος·) *Δημόκιδα Βόλου* (τὸ πιστεύω, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπεσαι· ὁλίγον ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς σου;) *Φύρδην - Μίγδην*, *Χρυσάνθεμον*, *Ὠρίωνα*, *Καλλιφώνον Ἀρσακειάδα*, *Ἑλένην Βερροπούλου*, *Κυκλάδιτην* (καὶ συντροφίαν) *Νικόλαον Γοηγορόπουλον*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (θὰ ἐκδοθῇ κολὺ γοήγορα καὶ ἀς ἡσυχάσῃ, *Πάρεν Ταβελιόδην*, *Θησέα Πιτδον*, *Κοκκινην Ἐξοχὴν* (ἐδημοσίευσα παρομοίαν πρόταση ἐκ μέρους τοῦ *Τέττιγος τῆς Ἀγυιᾶς*, καὶ μόνον *καμμιὰ δεκαριὰ* ἀπήντησαν·) *Σμυρνηπούλαν*, *Βασιλίδα τῆς Ἐσήμου* (εἶνε ἀπλούστατον· ἡ φίλη σου ἐκείνη σ' ἐγέλασε·) *Ὄλπιν τὸν Γρίπέα* [Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν σου, ἡ ὁποία ἦτο ἡ καλλιτέρα ἀπ' ὅσας ἔλαβα ἕως τώρα διὰ τὴν Πρωταπριλιάν μας·) *Ναυτόπαιδα* (τὸ διήγημα κιτλόν· ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ·) *Μπάμ-Μπαμ* (διορθώσεις δὲν γίνονται· φαντάσου ἂν τὸ ἐζητοῦσαν ὅλοι!) *Μαῦρον τῆς Βενετίας* (ἔστειλα·) *Κόρην τῆς Ἑλλάδος* (ἀλήθεια, ποῦ σοβαρή!..) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Ἐλληνίδα τοῦ Βορρᾶ*, *Τοξότην Ἀπόλλωνα* (ὄχι, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἐκκκρίνω διόλου εἰς τὸν συγγραφέα... τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος, ποὺ τὸν εἴπες μαλλιαρόν·) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Δ. Γρεκουσην* (τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν ὑπῆρχε καὶ δύνασαι νὰ τὸ μετα-χειρισθῆς· δὲν τὸ γράφω, ἀφ' οὗ δὲν θέλῃς·) *Κοῦραμένην Ὀδυσσέα*, *Γραμματοσυλλέκτην* (ζήτω λοιπόν!..) ζήτω καὶ ἔμπρος· σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ἀπριλίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Μαΐου.

Ὁ χῶρος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίνω τὰ γράφματα τῶν λύσεων μου εἰς διαγωνιζόμενος, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

191. Ἀεξίγριφος.

Ἕνα εὔμορφο λουλοῦδι, ποῦ εἰς τοὺς ἀγροὺς ἀνθεῖ,
Μὲ μικρὰν ἀντωνυμία ἂν ἄν ἁπλῶς συνενωθῇ,
Ὦ! ἐκ θαύματος, ὦ φίλοι, θὰ ἴδητε καθαρά,
Μίαν νῆσον νὰ προβάλῃ τοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττίδου [Ε]

192. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἐν μάρτιας
Εἶμ' ἐλάττωμα κακόν.
Κεφαλὴν ἂν μου καλλήσῃς
Εἶμαι ἄνθος τι λευκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πορκαυοῦ [Ε]

193. Μεταγραμματισμός.

Πέρνει ρῶ ἡ ἴδια λέξις
Καὶ τὸ γάμα της ἀρίνει
Καὶ ἀπὸ πόλις τῆς Ἑλλάδος
Ἕνας βασιλεὺς θὰ γίνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Πικιώνη [Ε]

194. Αἴνιγμα.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, μὰ πολὺ κολὺ μικρή.
Καὶ μὲ τρῶς συχνὰ ἡ ὀρίσκο ἡ βαλμένο· ἐπὸ [κουτί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατσαφαμάλλας [Ε]

195. Ἀστήρ.

Ἀντικαταστάθοῦν οἱ ἀστερίσκοι δὰ γράμματων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται: Κλῶτος, γώρα τῆς Ἑλλάδος· ὁριζοντίως, ἀρχαῖος συγγραφεύς· διαγωνίως, δένδρον ὁπωροφόρον καὶ νόσος δεινή.

```
★   ★   ★
★   ★   ★
  ★ ★ ★
★★★Ω★★★
  ★ ★ ★
★   ★   ★
★   ★   ★
```

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σοφοπλῆς Νυκτὸς [Ε]

196. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Διδάσκαλος: — Ποῖον μέρος λόγου εἶνε δ....;
Μαθητής: — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ δικατάληκτον: ὁ καὶ ἡ . . . . . τὸ . . . . . .

Διδάσκαλος: — Μέ, παιδί μου, τὸ ἀρσενικὸν εἶνε μηχανή, τὸ θηλυκὸν νῆσος καὶ τὸ οὐδέτερον καρπός!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γρινιάρας [ΕΕ]

197. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Μαλάκιον — Ἀντωνυμία = Ἀντωνυμία +
Πτηνὸν — Ἐπίρρημα = Ποταμὸς

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία Πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρσαρίνου τῆς Ταρσακώνης [Ε]

198. Παίγνιον.

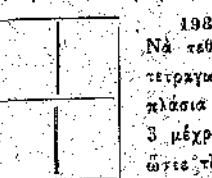

Νὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῶν τετραγωνιδίων τὰ πολλαπλάσια τοῦ 3 (ἀπὸ τοῦ 3 μέχρι τοῦ 27) οὕτως ὥστε τὸ ἄθροισμα καθέτως ὁριζοντίως καὶ διαγωνίως, νὰ εἶνε παντοῦ τὸ αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου [Ε]

199—205. Μαγικὴ Πρόθεσις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς προθέσεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πετῶ, χωρίς, πίθος, τράγος, Κεῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μονογενοῦς [Ε]

204. Ἐλλειποσύμφωνον.

ο-ο-α ω-αι-α-α-ιηω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Μολυδένων Στρατιωτῶν [Ε]

205. Φωνηεντόλιπον

πτρ-φ-τ-τ-★-γρ-δσ-τ-πσ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δύσου τῆς Ὕδρας [Ε]

206. Τρίζος.

```
σὺ σ' σ'  σὺ   σὺ        σὺ
σ'        σὺ   σὺ  σ'    σὺ        αἶρει
σὺ        σὺ   σὺ   σὺ   σὺ
σ'        σὺ   σὺ      σ'  σ'  Κῶς μονῆς  ΙΥ
σ'        σὺ   σὺ      σ'  σὺ
σ'        σὺ   σὺ        σὺ  σὺ
```

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Πυνδίου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν φύλλων 7 καὶ 8.

83. Ἡράκλειτος (Ἦρα, Κλεῖτος). — 84. Κέντεος (κέν, τί, ὅς) — 85. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γράμματος Δ, σχηματίζονται οἱ λέξεις τοῦ ἑξῆς τετραγώνου:

```
Α Ρ Τ Ο Σ   87. Σ  Η  Π
Δ         Α     Υ Ε Α
Α         Μ   Ν Α Ρ Κ Η
Ν         Ο     Ο Κ Ο
Α Ρ Ν Ο Σ     Σ  Η  Σ
```

86. Ἀάρος-Λέρος. - 88. Ὁ 89 1, ἰχθὺς γλῶσσα. 2, Τὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. ἅτινα λέγονται *ἀθάνατοι* — 90. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝ (Ἀρμενία, Ρέα, Μαρία, ἕρμα, Νέρων, Ἰωνία, Ὠρίων.) — 91. Μένανδρος τὸν τεθνόνα πρίονα τῆς ψυχῆς εἶπεν. — 92. Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς κἂν τι μὴ γελοῖον ἤ. — 93. Μικρὸν μὴ παίει μέγα.

94. Ἠλίας (Ἠλί, ἀς.) — 95. Ὁ Μάρκος, ἡ μάρκα, τὸ μάρκον. — 96. Γάδος· κάδος. — 97. Ἰανός, Αἶνος. — 99. Ἦσαν 4 ἀδελφοὶ καὶ 3 ἀδελφαί. - 100.

```
98.        Π
         Ε   Ρ
     Π  Α  Ρ  Ε  Ι  Μ  Ι
     Ρ  Σ        Α  Σ
     Ε           Μ
     Υ  Σ        Π  Ο
     Σ  Α  Β  Ι  Ν  Ο  Σ
           Υ  Ο
           Σ
```

104. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ μορίου γε, σχηματίζονται αἱ λέξεις: *Δεγεών, γένος, γεγανός, ἀγενής, ἀγγελία.* — 105. Τυρὼν (περιττὴ ΦΩΝΕΙ.) — 106. Τὰ συνώνυμα εἶνε: *ὄχλος, λάλος, πῖλος, γεγονός, αἴτιος.* Ἀναγραμματιζόμενα, σχηματίζουν τὴν διπλῆν ἀκροστοιχίδα: ΑΑΔΕΙ ΟΔΙΓΑ (ΧΟλος, Ἄλλος, Λίπος, Ἔγγονος, Ἰάνος.) 107. Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται. — 108. Προτιμωτέρα ἡ πενία πλούτου κτηθέντος ἀτίμως.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1900.